SÁCH HỒNG ĐẶC BIỆT

SÁCH RỪNG

TẬP II

KAA ĐI SĂN

BẢN DỊCH CỦA HUYỀN HÀ

THEO NGUYÊN VĂN CỦA RUDYARD KIPLING

ĐỜI NAY

SÁCH RỪNG

II

KAA ĐI SĂN

của **RUDYARD KIPLING**

Bản dịch của **HUYỀN HÀ**,
theo nguyên văn tiếng Anh

Đốm hắn là cái vui của Mèo Rừng : sừng hắn là hãnh diện của Trâu.

Nên sạch sẽ, bởi vì người ta xem màu lông bóng bẩy là biết đến sức lực kẻ đi săn.

Nếu anh thấy con bò mộng có thể húc anh, hay là con Sambhur gân guốc nặng nề có thể đâm thủng anh.

Anh không cần ngừng công việc để báo tin cho chúng ta ; chúng ta đã biết từ mười mùa trước rồi.

Chớ bắt nạt con cái kẻ xa lạ, nhưng hãy gọi chúng là Chị, là Anh,

Chắc là vì rằng chúng nó bé bỏng ngờ nghệch, Gấu Cái có thể là mẹ chúng nó.

« Không có ai bằng ta! » Con Vật Nhỏ tự đắc vừa mới giết được mồi nói như vậy ;

Nhưng Rừng Rú thì mênh mông, và con Vật Nhỏ thì bé tí teo. Để cho nó phải suy nghĩ và lặng im.

« Những câu châm ngôn của Baloo »

Tất cả truyện kể ở đây xảy ra được ít lâu trước khi Mowgli bị trục xuất ra ngoài bầy sói Seeonee, hay làtrước khi Mowgli trả thù con hổ Shere Khan.

Trong những ngày ấy Baloo dạy luật rừng cho nó. Con gấu nâu to lớn, tuổi tác và nghiêm trang kia mừng lòng có một cậu học trò linh lợi đến thế ; bởi vì các sói trẻ chỉ thích học đoạn Luật rừng nói riêng về bộ lạc và bầy của chúng, và chúng bỏ chạy đi, sau khi chúng có thể nhắc lại câu Điệp Khúc Đi Săn :«Cái chân đi không tiếng động ; con mắt nhìn tỏ trong bóng tối ; cái tai có thể tự trong hang nghe tiếng gió thổi, và những răng trắng nhọn hoắt: tất cả những cái đó là biểu hiệu của anh em chúng ta, trừ con chó lang Tabaqui và con Hổ Lang mà chúng ta thù ghét » Nhưng Mowgli vốn là thằng bé con người, nên phải học nhiều hơn nữa.

Thỉnh thoảng con Báo đen Bagheera dạo chơi qua rừng, xem đứa em cưng của chị ra làm sao, và chị gối đầu vào cây mà gừ gừ trong khi Mowgli đọc lại cho Baloo nghe bài học ngày hôm ấy. Thằng bé biết leo trèo gần giỏi như biết bơi và biết bơi gần giỏi như biết chạy ; vì thế ông Giáo sư Luật Baloo mới dạy cho nó biết những Luật Cây và Luật Nước ; dạy cho nó biết phân biệt cành mục với cành tươi ; dạy nó lời lẽ để nói với chú Dơi Mang khi nào nó làm nó nói cho có lễ phép với Ong Rừng khi nào bất ngờ nó gặp một trong các đàn ong bay cách mặt đất chừng năm mươi bộ (1) ; dạy nó lời lẽ để nói với chú Dơi Mang khi nó làm rầy rà chú giữa ban

(1) Thước Anh.

ngày; và dạy nó cách báo cho Rắn nước khi nào nó nhào xuống nước giữa bọn rắn. Trong rừng, không ai thích bị quấy rầy cả, và bao giờ họ cũng sẵn sàng nhảy bổ vào kẻ đi quấy rầy.

Mowgli còn học cả tiếng Hò Săn của Kẻ Xa Lạ, cái câu mà mỗi Dân Rừng bất cứ lần nào đi săn ngoài địa phận mình, cũng phải lớn tiếng nhắc đi nhắc lại cho đến khi có câu trả lời. Tiếng hò ấy, giá đem dịch ra thì nghĩa là : « Anh cho phép tôi săn ở đây bởi vì tôi đói », và câu trả lời là : « Vậy thì anh cứ săn đi cho đỡ đói, chớ đừng săn để vui chơi. »

Tất cả những điều vừa rồi sẽ làm cho các bạn hiểu rằng Mowgli đã phải học thuộc lòng bao nhiêu thứ : và nó phải nhắc lại mỗi điều hàng trăm lần, thật là khó nhọc. Một hôm Mowgli phải phạt một cái bạt cẳng, nó ra chỗ khác mà hờn rỗi, thì Baloo bảo Bagheera rằng :

— Một thằng bé con người là một thằng bé con người ; nó phải học *tất cả* Luật Rừng.

— Phải, nhưng anh nên nhớ rằng nó bé bỏng bao nhiêu—con báo nói thế ; nếu báo cứ được tùy tiện, thì chị rất sẵn lòng chiều chuộng Mowgli — Làm sao mà cái đầu óc nhỏ xíu của nó lại có thể ghi nhớ được tất cả những bài diễn văn dài dằng dặc của anh.

— Có cái gì trong Rừng mà lại bé quá để cho ta giết không ? Không, vì vậy tôi mới dạy cho nó biết những điều ấy, và vì vậy. khi nào nó quên, tôi mới sửa phạt nó, ôi rất là nhẹ nhàng.

Bagheera bậm bực :

— Nhẹ nhàng! Anh thì thạo nhẹ nhàng gớm, cái lão Chân Sắt ấy a! Cái... nhẹ nhàng của anh hôm nay đã làm nó thâm tím cả mặt. Ừ, ừ!

Baloo đáp hăng hái lắm:

— Thà rằng tôi thấy nó bị tôi là kẻ yêu nó đánh cho thâm tím từ đầu đến chân, còn hơn là thấy nó ngu dốt mà bị mắc vạ. Tôi đương dạy nó những Lời Thày trong Rừng dùng để che chở nó cùng với Dân Chim, cùng với Dân Rắn, cùng với mọi kẻ bốn chân đi săn, trừ bầy của chính nó ra. Bây giờ giá nó chỉ bằng lòng nhớ lại những Lời ấy là nó có thể cầu cứu với tất cả Rừng được. Như thế có đáng một sự trừng phạt nhỏ mọn không?

— Được, thế nhưng anh nên coi chừng, chớ có làm chết thằng bé con người đấy. Nó không phải là cái thân cây để cho các anh mài móng vuốt cùn của anh đâu. Nhưng các Lời Thày là lời gì? Tôi thì thích ra ơn hơn là đi cầu cứu.— Bagheera duỗi một cẳng ra để ngắm nhìn những đầu móng xanh biếc như thép nhọn— Tôi cũng muốn biết các lời ấy.

— Để tôi gọi Mowgli cho nó đọc chị nghe — nếu nó bằng lòng đọc. Em bé! Lại đây!

Có một tiếng nói nhỏ, giọng tin nghịu, ở mé trên đầu hai con vật:

— Đầu em vo ve như cây có tổ ong vò vẽ.

Và Mowgli ở một thân cây tụt xuống. Nó có vẻ giận dỗi, và khi chân chấm đất, nó hằn học nói thêm rằng:

— Em xuống vì Bageera, chớ không vì anh già Baloo đâu.

Baloo mích lòng và cũng buồn nữa, nói rằng:

— Ta không cần. Em đọc lại cho Bagheera những Lời Thày trong Rừng ta dạy em hôm nay.

— Những Lời Thày dùng với dân tộc nào?—Mowgli sung sướng được trổ tài, hỏi như vậy. — Rừng có nhiều thứ tiếng lắm, mà em thì thuộc tất cả.

— Em biết chút ít thôi, không biết nhiều lắm đâu. Bagheera xem đấy, chúng nó có bao giờ cám ơn thày dậy đâu Có bao giờ Sói Con nào đến cám ơn lão già Baloo những bài học của lão?... Vậy thì em đọc lời dùng với Dân Săn... Hỡi nhà đại gia thông thái kia!

— Anh và tôi, chúng ta cùng một máu.

Mowgli nói với giọng Gấu mà tất cả Dân Săn vẫn dùng.

— Tốt...Bây giờ đến lượt Loài Chim.

Mowgli nhắc lại, và huýt thêm tiếng sáo Diều Hâu vào sau câu ấy.

Bagheera nói:

— Bây giờ đến lượt Dân Rắn.

Câu trả lời là một tiếng *si-i-it* hoàn toàn không thể nào tả ra được. Sau đó, Mowgli đá hất chân ra đằng sau, vỗ tay để tự hoan hô, và nhảy lên lưng Bagheera, ngồi nhếch sang một bên, gót chân gõ thình thình trên làn lông bóng loáng, và nó nhăn mặt với Baloo, làm đủ cách nó có thể tưởng tượng được.

Con gấu nâu âu yếm bảo:

— Đấy... đấy! Như thế thật đáng phải đòn một tí nhé. Một ngày kia, có lẽ em sẽ nhớ đến ta.

Rồi lão quay lại kể cho Bagheera nghe truyện thằng bé học Lời Thày của Hathi ra làm sao,—Hathi là con Voi Rừng biết tất cả những cái gì liên can đến điều ấy,

—và thuật lại chuyện Hathi dẫn Mowgli đến vũng ao như thế nào, để cho nó học Lời Rắn ở miệng một con rắn nước. Baloo thì không thể nói được Lời Rắn, và bây giờ thì Mowgli đủ bảo đảm như thế nào với tất cả những tai nàn có thể xảy ra trong Rừng Rú, bởi vì không có Rắn nào, Chim nào, hay vật bốn chân nào làm hại nó cả.

— Thằng bé không còn phải sợ ai.

Baloo kết luận như vậy, vừa tự đắc vuốt ve cái bụng phệ căng.

Bagheera nói khẽ :

— ... Trừ những kẻ ở chính bộ lạc của nó.

Rồi nói to bảo Mowgli :

- Em bé, cẩn thận chỗ xương sườn chị đó : em làm sao mà nhảy cỡn như vậy ?

Mowgli muốn cho họ nghe mình nói, liền nắm vai Bagheera mà kéo, và đá cho thật mạnh. Và sau cùng khi cả hai lắng nghe, thì nó nói rõ to rằng :

— Em cũng thế, em sẽ có một bộ lạc riêng của em, một bộ lạc để em dẫn qua các cành cây suốt ngày,

Bagheera hỏi :

— Cái điên rồ mới mẻ này là gì vậy, hử chú bé mơ mộng kia ?

Mowgli nói tiếp :

— Phải, để ném cành cây và cái bần thỉu cho lão Baloo, chúng nó hứa với em thế. À !

— *Hù-ú-úp !*

Cái cẳng sù của Baloo hất Mowgli từ trên lưng Bagheera xuống, và thằng bé lăn tròn xuống giữa hai cẳng trước to tướng. Nó có thể nhìn thấy gấu đương

cáu kỉnh.

Baloo nói :

— Mowgli, ra em đã truyện trò với lũ *Bandar-log*, lũ Dân Khỉ.

Mowgli nhìn Bagheera xem báo có giận không : mặt Bagheera cũng rắn như đá ngọc.

— Em đã chơi với Dân Khỉ... lũ Khỉ Xám... cái dân không có Luật Lệ... cái quân ba gi ăn gì cũng ăn. Thế là nhục lắm.

— Lúc Baloo làm dần em choáng váng — Mowgli nói thế ; nó hãy còn nằm ngửa — em chạy đi chỗ khác, thì bọn Khỉ Xám ở trên cây xuống yên ủi em, ngoài ra còn ai thiết đến em nữa.

Nó khóc thút thít.

Baloo ngáy :

— Lòng thương hại của Dân Khỉ ! Thác Rừng mà còn lặng lẽ ! Mặt trời hạ còn mát mẻ ! ... Và rồi sao nữa, chú bé con người ?

— Và rồi... và rồi chúng cho em ăn quả hồ đào, và cơ man là thứ ngon lành, và chúng... và chúng mang em lên trên ngọn cây, bảo em rằng em là anh em cùng máu mủ với chúng, khác một cái là em không có đuôi và một ngày kia em sẽ làm trùm chúng nó.

Bagheera bảo :

— Chúng không có trùm. Chúng nói dối, bao giờ chúng cũng nói dối.

— Chúng nó tử tế lắm, và mời em trở lại. Tại sao không bao giờ có ai đưa em đến với Dân Khỉ ? Chúng đứng như em. Chúng không đánh đau em bằng cái cẳng to tướng Chúng chơi suốt ngày. Để cho em lên !

Anh Baloo tồi kia để cho em lên ! Em muốn chơi với chúng nó nữa.

— Chú bé con người hãy nghe này — Gấu nói thế và giọng Gấu gầm lên tiếng sấm trong đêm nồng nực — Ta đã dạy em tất cả Luật Rừng dùng cho tất cả Dân Rừng... trừ Dân Khỉ trên cây. Chúng không có Luật Pháp. Chúng ở ngoài giai cấp. Chúng không có tiếng nói riêng của chúng, nhưng chúng dùng những tiếng ăn cắp, nghe lỏm được khi chúng nấp rình mình trên ngọn cây. Đường đi của chúng không phải là đường đi của mình. Chúng không có trùm. Chúng không có trí nhớ. Chúng khoe khoang, và nói xoen xoét, và tự cho là một dân tộc to tát sẵn sàng làm những việc to tát trong rừng ; nhưng chỉ một quả hồ đào rớt xuống cũng đủ làm cho chúng nghĩ sang chuyện khác, chúng cười và chúng quên hết. Dân Rừng như mình, mình không có liên lạc gì với chúng. Mình không uống ở chỗ lũ khỉ uống mình không đi đến chỗ lũ khỉ đi, mình không săn ở chỗ chúng nó săn, mình không chết ở chỗ chúng nó chết. Có bao giờ em nghe ta nói đến bọn *Bandar-Log* không ?

— Không.

Mowgli đáp rất khẽ bởi vì Baloo lúc này đã thô nói, trong rừng im phăng phắc.

— Dân Rừng đã xóa tên của chúng trong lời nói, trong ý nghĩ. Chúng đông đúc, dữ tợn, bẩn thỉu, không biết thẹn thùng, và, với sức chúng có thể định trí vào một điều thèm muốn nào, chúng muốn Dân Rừng để ý đến chúng... Nhưng mình không để ý

đến chúng, ngay cả lúc chúng ném hồ đào và củi khô vào đầu mình.

Lão vừa nói xong là một trận mưa hồ đào và cành con rơi qua chòm lá ; và ta có thể nghe rõ những tiếng hò, tiếng hắt hơi, tiếng nhảy bực dọc ở tít trên cành cao.

Baloo nói :

— Dân Khỉ bị cấm chỉ trong đám Dân Rừng. Em nhớ nhé.

Bagheera nói

— Bị cấm chỉ. Nhưng tôi tưởng rằng Baloo đã dạy em bé để phòng bọn chúng rồi.

— Tôi... Tôi ấy à ? Sao tôi lại biết trước được rằng nó đi chơi với thứ nhơ bẩn ấy — Dân Khỉ ấy ! *Phò-ò-ò !*

Một trận mát mẻ nữa rào rào xuống đầu họ và cả hai phóng nước đại, đem theo Mowgli đi. Những điều Baloo nói về loài khỉ hoàn toàn đúng sự thực Chúng nó thuộc về ngọn cây, và bởi tại loài vật hiếm khi nhìn lên trên không, nên không có dịp cho khỉ và Dân Rừng gặp nhau. Nhưng mỗi khi gặp sói ốm, hổ bị thương hay gấu, là bọn Khỉ trêu trọc, và chúng quen thói ném que củi và hồ đào và bất cứ vật nào để mà cười, và chúng mong sẽ làm họ chú ý đến chúng. Rồi chúng kêu, chúng gân họng lên mà rống những câu hát vô ý nghĩa, và chúng thách Dân Rừng trèo lên cây đánh nhau với chúng, hay là vô cớ chúng đánh lộn lẫn nhau rất kịch liệt, và cố ý để xác khỉ chết ở chỗ Dân Rừng có thể nom thấy. Bao giờ chúng cũng sắp sửa có trùm, có luật lệ, có

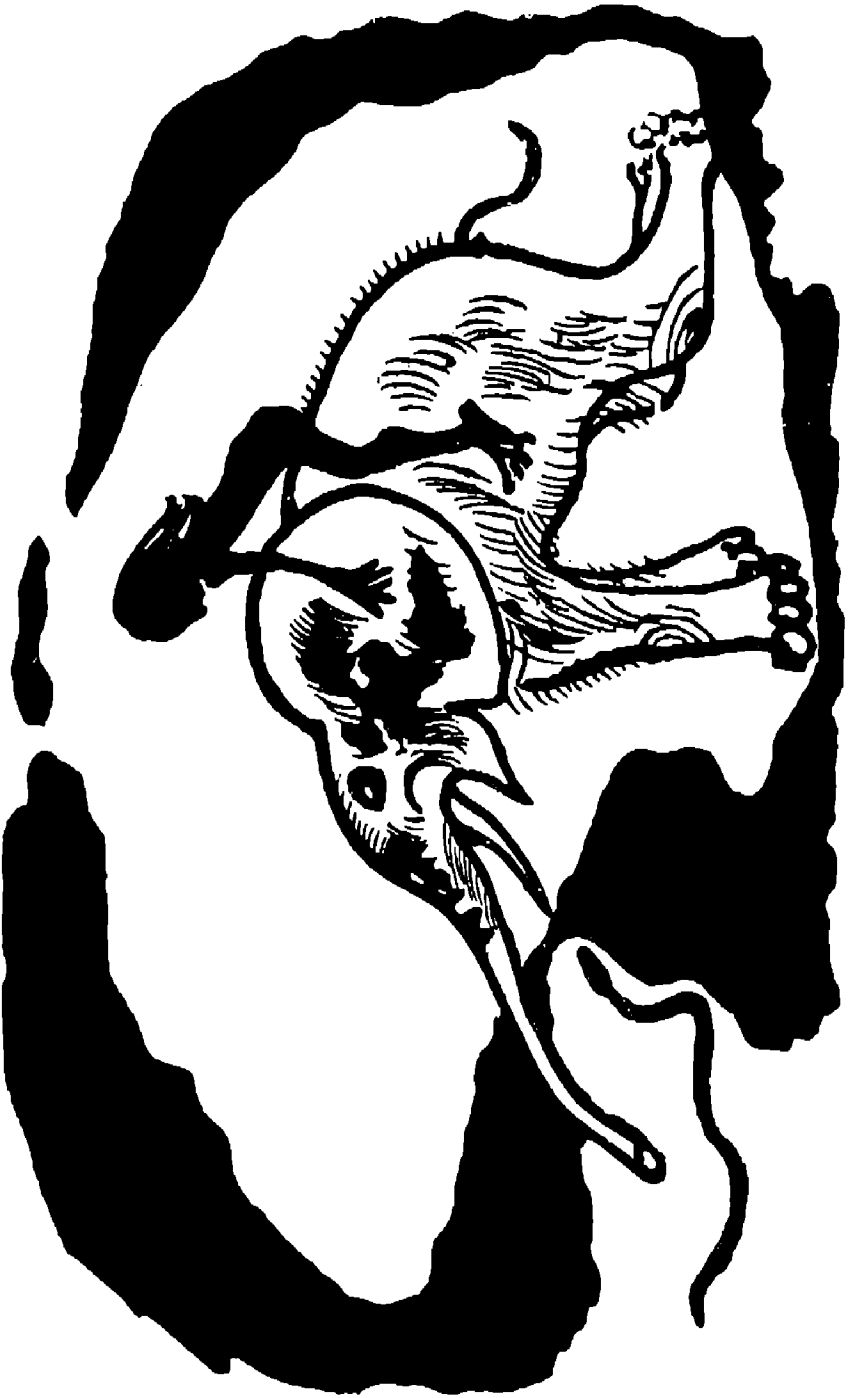

phong tục riêng, nhưng không bao giờ chúng thực hành cả, bởi vì trí nhớ chúng không thể ghi được cái gì sang đến ngày hôm sau ; cho nên chúng dàn xếp mọi chuyện theo câu phương ngôn này, « Cái gì mà bọn *Bandar-Log* nghĩ bây giờ, là rừng sẽ nghĩ đến về sau này. » Và chúng lấy câu ấy làm yên ủi lắm lắm. Không vật nào có thể dụng tới chúng được, nhưng về phương diện khác thì không vật nào để ý đến chúng, và vì thế, chúng thích chí bao nhiêu khi Mowgli đến chơi với chúng, và khi chúng nghe thấy Baloo rầu buồn làm sao.

Chúng không có chủ định làm nhiều hơn nữa—Bọn *Bandar-Log* bao giờ có chủ định ! nhưng có một đứa trong bọn chúng phát minh ra một cái mà hắn cho là một ý kiến chói lọi, và hắn bảo với tất cả bọn là bộ lạc nên giữ Mowgli lại, như thế có ích lợi, bởi vì thằng bé biết đan cành cây để che gió ; và nếu chúng bắt được nó, chúng có thể bắt nó dạy cho. Lẽ dĩ nhiên Mowgli là con nhà đốn củi , đã được thừa hưởng tất cả các thứ linh khiếu, và nó thường dựng những túp lều cao bằng cành cây rơi dưới đất, mà không biết là nó dựng để làm gì ; và đàn khỉ rình mò trên cành cây cho rằng cái trò chơi kia ngộ nghĩnh nhất. Lần này, chúng bảo thế, chúng thật sự sẽ có trùm và sẽ trở nên một dân tộc khôn ngoan nhất rừng... khôn ngoan đến cấp chúng sẽ làm cho mọi kẻ chú ý và thèm thuồng. Vì vậy chúng theo rõi Baloo, Bagheera và Mowgli trong rừng, một cách thật là im lìm cho tới giờ ngủ buổi trưa. Khi ấy Mowgli tự lấy làm xấu hổ lắm, nó nằm ngủ giữa con báo và con gấu ; nó nhất

định không giây với dân khỉ nữa.

Về sau cái điều thứ nhất nó nhớ lại là cảm giác thấy những bàn tay mó vào đùi, vào cánh tay nó... những bàn tay nhỏ bé, rắn rỏi và mạnh mẽ... rồi những cành cây vụt vào mặt nó ; và mắt nó vục sâu vào cái nhốn nháo của cành lá, trong lúc Baloo kêu ầm ỹ lên đánh thức rừng dậy và Bagheera thì nhe răng nhảy lên thân cây. Bọn *Bandar-Log* đắc thắng hú lên và tranh nhau trèo lên cành cao hơn, Bagheera không dám theo tới đấy ; chúng gào rằng :

— Họ để ý tới bọn ta rồi ! Bagheera để ý tới bọn ta rồi ! Tất cả dân rừng khâm phục chúng ta, vì chúng ta khéo, vì chúng ta láu.

Khi ấy chúng mới bắt đầu chạy trốn, và cuộc chạy trốn của dân khỉ qua xứ cây là một điều mà không bao giờ ai có thể tả ra được. Ở đấy, chúng có những đường lối thường và đường rẽ ngoặt, có dốc lên, dốc xuống ; tất cả những đường ấy vạch ở cách mặt đất hàng năm sáu mươi bộ và hàng trăm bộ, và nếu cần, ban đêm chúng cũng mượn đường ấy mà đi. Hai con khỉ khỏe nhất xốc nách Mowgli và vùn vụt len lỏi giữa các ngọn cây, nhảy từng cái dài hai chục bộ một.Giá một mình chúng, chúng có thể đi nhanh gấp đôi, nhưng chậm là vì mắc thằng bé nặng. Mowgli vừa khó chịu, vừa rờn rợn như vậy, mà cũng không thể không lấy cái cuộc chạy hung bạo kia làm thú vị ; nhưng nó rùng mình nhìn thấy mặt đất loáng thoáng như chớp ở mãi xa xa dưới ấy ; và sau mỗi lần nhảy vọt trên quãng không, là những cái va, cái lắc ghê gớm làm quả tim nó muốn chòi ra đằng miệng. Đội

tùy tùng của nó cùng nhảy với nó tới phía ngọn cây, cho đến khi nó thấy những cành xa nhất kêu răng rắc và ẹp xuống dưới sức nặng ; rồi với một tiếng hò và một tiếng hi hục, chúng nhảy vọt trên không, chúng nhảy ra, chúng nhảy xuống và chúng bám chân bám tay vào những cành thấp ở cây bên cạnh Thỉnh thoảng, Mowgli có thể nhìn thấy hàng đám rừng xanh lặng lẽ như lối một người ở trên ngọn cột buồm có thể nhìn hàng bao nhiêu dặm bể khơi, và khi ấy cành và lá vụt vào mặt nó ; liền đấy, nó và hai con khỉ giữ nó sa xuống đến gần giáp mặt đất một lần nữa. Cứ như thế, vừa nhảy, vừa làm ồn ào, vừa thở hi hục, vừa hú, toàn thể bộ lạc *Bandar-Log* chuồn qua các đường nẻo trên cây, với Mowgli bị chúng bắt.

Mới thoạt tiên, nó sợ bị đánh ngã, rồi nó thấy sơn tức giận bốc lên, nhưng nó biết có đánh nhau cũng vô ích và khi ấy nó bắt đầu suy nghĩ. Cái điều phải làm trước hết là báo cho Baloo và Bagheera biết, bởi cứ tốc lực của bọn khỉ, nó biết là bạn hữu nó bị bỏ xa. Nhìn xuống dưới cũng vô ích, là vì nó chỉ trông thấy mé trên cành cây ; bởi thế nó mới ngước mắt nhìn lên trên không và nó thấy xa xa trên nền trời lam con diều hâu Chil đương bay chơi, lượn bên trên rừng mà rình đợi xem có cái gì sắp chết. Chil nhận thấy bọn khỉ đương mang không biết vật gì, và hắn buông mình lụt xuống vài trăm thước để xem cái vật kia có ăn được không. Hắn ngạc nhiên huýt lên vì thấy Mowgli bị vác lên một ngọn cây, và thấy thằng bé ném ra tiếng gọi của diều hâu :

— Anh và tôi, chúng ta cùng máu mủ.

Những lớp sóng cành cây khép lại trên thằng bé; nhưng Chil lượn sang cây bên cạnh vừa kịp để nhìn thấu cái mặt đa nâu kia ló ra.

Mowgli gào :

— Anh ghi lấy vết tôi. Bảo cho Baloo ở bầy Seeone và Bagheera ở Hòn Đá Hội Đồng biết.

— Nhân danh ai vậy, hử anh ?

Chil chưa gặp Mowgli bao giờ, mặc dầu lẽ cố nhiên hắn có thể nghe nói đến tên nó.

— Nhân danh con Ếch Mowgli. Họ gọi tôi là thằng bé con người ! Anh đánh dấu lấy *vế-ế-ết* của tôi.

Nó gân cổ lên mà gào mấy tiếng sau cùng, trong khi bọn kia đu đưa nó trên không, nhưng Chil đã ra hiệu nhận lời và bay vọt thẳng lên cao cho tới khi trông hắn to chỉ nhỏ bằng hạt cát ; khi ấy hắn chơi vơi ở trên cao nhìn bằng con mắt thiên lý cái vạch vẽ ở ngọn cây trong khi đội tùy tùng Mowgli chạy như gió cuốn.

Diều Hâu cười khẩy mà rằng :

— Chúng không bao giờ đi xa. Chúng không bao giờ thực hành được điều dự định. Quân *Bandar-Log* lúc nào cũng sẵn sàng múa mỏ vào cái gì mới mẻ. Lần này, nếu đúng là ta tinh mắt, thì bọn chúng đã múa mỏ vào một truyện rầy rà cho chúng, bởi vì Baloo không phải là con gà con, và, như ta vẫn biết Bagheera có thể giết cái loài giỏi giang hơn cả lũ dê nữa.

Hắn cứ là là tự ru mình như thế, hai cẳng quặp, dưới bụng, và hắn đợi.

Trong khi ấy Baloo và Bagheera đương bực mình

điên tiết và buồn rầu; Bagheera trèo — xưa nay chưa hề trèo cao như như thế — nhưng các cành nho gẫy nát dưới sức nặng của chị, và chị tụt xuống, móng mắc đầy những vỏ cây.

— Sao anh không bảo cho thằng bé con người biết? — chị gầm vào tai lão Baloo tội nghiệp kia, lão rẽ bước chân nặng nề mà đi, lão mong mỏi đuổi kịp được bọn khỉ — Nếu anh không dặn dò nó trước, thì đánh nó giở sống giở chết như vậy ích gì?

Baloo thở hồng hộc:

— Nhanh lên! Ô, nhanh lên! Chúng ta... chúng ta còn có thể đuổi kịp bọn nó.

— Nhanh như thế này ấy à! Đuổi như thế này cũng chẳng làm mệt được một con bò bị thương. Hỡi Giáo sư Luật, hỡi đồ đánh trẻ con kia, anh cứ đi lắc lư như vậy, chỉ một dặm cũng đủ vỡ tung thân xác ra đấy. Hãy ngồi yên mà nghĩ ngợi! Hãy lập một chương trình. Không phải là lúc để đi săn. Mình mà đuổi kịp quá, là chúng có thể đánh rơi thằng bé được.

— *A-ru-la! Hu-u-u!* Chúng có thể đánh rơi nó rồi, vì chúng khiêng mệt. Ai nào tin được bọn *Bandar-Log*? Hãy đặt mấy con dơi chết trên đầu tôi! Hãy cho tôi ăn xương đen! Hãy lăn tôi vào các tổ ong rừng để cho tôi bị châm cho kỳ chết, và hãy chôn tôi cùng với con Hổ Lang, bởi vì tôi là đứa khốn nạn nhất trong các gấu! *A-ru-la-la!* *Oa-hu-u-a!* Ôi, Mowgli, Mowgli! Sao ta lại không dạy em cách để phòng Dân Khỉ mà lại đánh vào đầu em? Bây giờ có lẽ mình đã đánh bài học hôm nay cho nó vọt ra khỏi cái trí nhớ của nó, nó có thể trơ trọi trong rừng rú, không có những Lời

Thày nữa.

Baloo hai cẳng ôm lấy đầu, rồi lăn lộn rên rỉ. Bagheera sốt ruột bảo ;

— Dù thế nào, mới rồi nó đã đọc lại cho tôi nghe tất cả các Lời thật đúng. Baloo ơi, anh không có trí nhớ và không biết tự trọng nữa. Ngay như tôi đây, báo đen đây, giá vo tròn mình lại như con dím Sahi mà gào ồn lên, thì rừng rú sẽ cho tôi ra sao ?

— Tôi nào có thiết đến lời bàn tán của rừng. Bây giờ thằng bé có thể chết rồi đấy.

— Trừ phi, hay là cho đến khi chúng đánh ngã nó ở trên cành xuống để làm trò chơi, trừ phi chúng giết nó vì chúng lười, tôi thì không sợ gì cho thằng bé cả. Nó khôn ngoan và khéo dạy, và hơn nữa, nó có đôi mắt làm cho Dân Rừng phải sợ hãi. Nhưng (đây là một điều thảm khốc ghê gớm nhất) nó lọt vào tay bọn *Bandar-Log*, và chúng nó vốn dĩ ở trên cây nên không sợ ai trong bọn chúng ta.

Bagheera liếm cẳng chân trước một cách lư lự.

— Tôi rõ là rồ dại ! Ôi, tôi mới là một đứa rồ béo, da nâu, một đứa quen đi bới rễ cây ! — Baloo nói vậy, và ruỗi vọt thẳng mình lên — Voi Rừng Hathi nói thế mà đúng đấy : « *Ai cũng có cái sợ riêng* ». Và bọn *Bandar-Log* chúng nó sợ lão Trán Đá Kaa. Lão này trèo cũng giỏi như chúng. Ban đêm lão đi bắt trộm khỉ con. Chỉ gọi thầm đến tên của lão ta cũng đủ làm cho bọn chúng lạnh toát cả đến tận khúc đuôi xấu xa của chúng nó. Chúng ta đi tìm Kaa đi.

Bagheera hỏi :

— Lão làm gì giúp được chúng mình ? Lão không

thuộc cùng loài với mình, bởi vì lão không có chân, và lão có đôi mắt ghê gớm nhất.

— Lão già lắm và láu lắm. Hơn nữa, bao giờ lão cũng đói bụng — Baloo nói một cách chứa chan hi vọng — chị cứ hứa cho lão nhiều dê là được.

— Sau mỗi bữa ăn là lão ngủ một tháng tròn. Bây giờ không biết chừng lão đương ngủ, và giả lão có tỉnh thức nữa, có lẽ lão thích giết dê lấy một mình.

Bagheera vốn không biết Kaa cho lắm, lẽ tự nhiên là chị đa nghi như vậy.

- Vậy thì chị và tôi có thể bảo cho lão già đi săn kia điều hơn lẽ thiệt được.

Nói đoạn Baloo cọ cái vai nâu xẫm của mình vào báo, và cả hai đi tìm con Trăn Đá Kaa.

Gấu và báo thấy Trăn nằm dài trên mỏm đá nóng dưới vầng mặt trời xế trưa mà ngắm nhìn cái áo mới lộng lẫy của lão, bởi vì lão vừa để ra mười ngày ăn dật mà thay lốt, và bây giờ thì trông lão tuyệt đẹp: cái đầu lão to vươn lên là là mặt đất, cái thân thể lão dài ba mươi bộ quận lại thành từng nút, từng vòng ỡm ờ, và lão đương liếm mép nghĩ đến bữa ăn sắp tới.

— Lão chưa ăn.—Thấy lốt da lốm đốm vàng và đen kia, Baloo vừa nói vậy, vừa ậm à, ra ý nhẹ được một gánh nặng — Bagheera cẩn thận đó! Mỗi lần đổi lốt, bao giờ lão cũng hơi cận thị và ra đòn rất nhanh đấy!

Kaa không phải là con rắn độc — sự thực ra, lão lại khinh bỉ những rắn độc mà lão cho là hèn nhát — nhưng sức mạnh của lão là ở trong cái ôm riết, và

một khi lão quấn những khoanh to tướng vào ai, là không cần phải nói thêm gì nữa.

— Chúc anh săn may mắn !

Baloo vừa hét như vậy, vừa ngồi xệp xuống. Cũng như các rắn cùng loài Kaa gần điếc hẳn, và trước hết, lão không nghe rõ tiếng gọi kia. Tuy vậy lão nhỏm dậy, sẵn sàng đối phó với tai nạn có thể sảy ra, và đầu lão uốn thấp.

Sau cùng lão mới đáp :

— Chúc tất cả các anh săn may mắn. Ồ, ồ, Baloo đến đây làm gì thế ? Chúc Bagheera săn may mắn. Ít ra một kẻ trong bọn chúng ta cần phải ăn. Biết có tin tức gì về mồi săn không ? Bây giờ có hươu cái, nếu không thì phải có hoẵng non chứ ? Lòng tôi trống rỗng như giếng cạn.

— Chúng tôi đương đi săn — Baloo nề oải nói; gấu biết không nên giục Kaa vì lão to lớn quá.

Kaa nói :

— Các anh cho phép tôi đi với các anh. Thêm hay bớt một cái bạt cẳng chẳng có nghĩa gì với Bagheera hay với Baloo, nhưng tôi... tôi phải đợi và đợi bao ngày liền ở đường hẻm và trèo suốt một nửa đêm để họa hoằn mới vớ được một con khỉ non đuềnh đoảng. *Ssò-ò-ò !* Cây cối không còn giống như vào hồi tôi còn trẻ nữa. Chỉ rặt là nhánh mục và cành khô.

Baloo đáp ,

— Có lẽ tại anh nặng nề nên mới ra thế đó.

— Phải, tôi cũng dài gớm...dài gớm — Kaa nói với một chút hợm hĩnh — Nhưng tuy vậy, đó cũng là lỗi ở như đám cây mới mọc kia. Lần săn vừa rồi, tôi

xuýt ngã,.. thật là xuýt một lí thì ngã... và tôi tụt xuống vì đuôi quấn vào cây không chặt, làm cho bọn *Bandar-Log* thức dậy, và chúng gọi tôi bằng những tên xấu xa nhất.

— Là thằng cụt chân, là con giun vàng !

Bagheera nói trong chòm râu của chị, như thể là chị đương cố nhớ một kỷ niệm nào đó.

— *Si-i-i !* Chúng gọi tôi như thế à ? — Kaa hỏi vậy.

— Chúng gào gọi bọn tôi na ná như vậy, cữ trăng trước, nhưng bọn tôi không để ý đến. Chúng nói huyên thuyên... Thí dụ chúng nói cả rằng anh mất hết răng, rằng anh không dám đối đầu với vật gì lớn hơn con dê non, bởi vì (thật là lũ *Bandar-Log* chúng trơ tráo quá)... bởi vì anh sợ sừng dê đực.

Bagheera nói tiếp bằng một giọng ngọt lừ như vậy.

Loài rắn, nhất con trăn già chín chắn như Kaa đây, hiếm khi lộ vẻ giận dữ, nhưng Baloo và Bagheera cũng trông thấy những bắp thịt đồ sộ chuyên việc ngốn thức ăn oằn oại và phồng lên ở hai bên cổ họng lão.

Lão điềm nhiên bảo :

— Bọn *Bandar-Log* đã đổi đất săn. Hôm nay, lúc tôi lên phơi nắng ở đây, tôi có nghe chúng reo hò ở trên ngọn cây.

Baloo nói :

— Đó là,.. đó là bọn *Bandar-Log ;* chúng tôi hiện đương đuổi theo bọn ấy.

Nói vậy mà những tiếng như tắc nghẹt trong cổ họng gấu, bởi vì, theo trí nhớ của gấu, lần này là lần đầu một vật trong bọn Dân Rừng lại để ý đến cử chỉ của lũ Khỉ.

Kaa phồng mình lên vì thóc mách và đáp một cách nhã nhặn :

— Chắc thế, vậy thì truyện này chẳng phải truyện chơi, đến nỗi phải mượn đến hai vị tay săn cừ khôi như thế này... hai vị thủ lĩnh trong giang sơn riêng của mình, tôi chắc thế... để theo vết bọn *Bandar-Log*.

— Thực ra — Baloo lên tiếng — tôi chỉ còn là lão Giáo sư già và cũng có lúc lẫn nữa của bọn sói con Seeonee, và Bagheera đây thì...

— Là Bagheera.

Báo nói vậy, và hàm răng báo khớp xuống một cái cộc, vì rằng chị không tin là mình phải nhún nhường

— Kaa ạ, truyện rầy ra là như thế này. Quân ăn cắp quả hồ đào, quân đi nhặt lá kia chúng nó mang thằng bé con người của chúng tôi đi. Có lẽ anh có nghe nói đến nó đấy nhỉ ?

— Tôi có nghe Sahi kể truyện... (nó hợm hĩnh vì cậy có lông nhọn) .. kể rằng một vật gì giống như người nhập vào bầy sói, nhưng tôi không tin, Sahi thì rất lắm truyện nó nghe được nửa chừng và nó kể lại sai lạc cả.

— Nhưng mà lần này đúng đấy. Nó thật là thằng bé con người như xưa nay chưa có bao giờ — Baloo nói vậy. Nó là thằng bé con người tốt nhất, khôn nhất và bạo dạn nhất... là chính học trò tôi, nó sẽ làm cho Baloo nổi danh khắp tất cả các rừng rú ; và điều này còn quan trọng hơn nữa, tôi... chúng tôi yêu nó, anh Kaa ạ.

Kaa vừa lắc lư cái đầu vừa nói :

Si-i ! Si-i ! Tôi cũng biết yêu là cái gì rồi. Có những

truyện tôi có thể kể ra mà...

Bagheera nhanh nhẩu :

— Mà cần phải có một đêm trong sáng với một cái dạ dầy no đủ để tán dương cho xứng đáng. Thằng bé con người của chúng tôi hiện lọt vào tay bọn *Bandar-Log*, và chúng tôi biết rằng trong tất cả Dân Rừng chúng sợ duy có mình Kaa thôi.

Kaa nói :

— Chúng sợ có mình tôi thôi. Chúng sợ thế là phải. Nói truyện luôn mồm, rồ dại và kiêu ngạo.., kiêu ngạo rồ dại và nói truyện luôn mồm, đó là đặc tính của lũ khỉ đấy. Nhưng cái vật người kia ở trong tay chúng không phải là may mắn đâu. Những quả hồ đào hái được, chúng thường chóng chán vứt đi. Chúng mang một cành cây suốt nửa ngày định dùng để làm những việc ghê gớm, rồi bỗng dưng, chúng bẻ cành làm đôi Không nên ước mong số phận của cái vật người ấy Chúng nó cũng gọi tôi là... con cá vàng phải không?

Bagheera nói :

— Là con giun... con giun... con giun đất, và lại còn gọi bằng nhiều tên nữa, tôi ngượng không thể nhắc lại được.

— Chúng ta phải dạy bảo chúng nó về cách ăn nói với thày của chúng. *A-à-à-á-á-áp !* Ta phải giúp cho trí nhớ lú lẫn của chúng nó Bây giờ biết chúng nó dẫn thằng bé đi đâu ?

Baloo nói :

— Chỉ có rừng là biết. Tôi thì cho là chúng đi đến phía mặt trời lặn. Chúng tôi cứ tưởng rằng anh có biết, anh Kaa ạ.

— Tôi à? Thế nào? Tôi bắt chúng nó khi nào chúng nó đi qua lối đi của tôi. Nhưng tôi có săn bọn *Bandar Log*, hay là bọn ếch... hay là đám bọt xanh nổi trên các vũng nước đâu như vậy. *Hit si i it!*

— Trên này, trên này! Ở trên này này! *In-lô! In-lô!* Nhìn lên trên này, hỡi Baloo ở bầy sói Seeonee!

Baloo ngước mắt lên xem tiếng gọi vừa rồi tự đâu ra. Đó là diều hâu Chil đương bay vụt xuống, và mặt trời chói lòa trên những vòn cánh diều hâu vểnh ngược. Giờ này cũng sắp đến giờ Chil đi ngủ rồi, mà hắn thì đã sục khắp rừng rú để tìm gấu, nhưng không thể nom thấy lão ta dưới tầng lá rậm rạp.

Baloo hỏi:

— Cái gì thế?

— Tôi thấy Mowgli giữa đám *Bandar Log*. Nó nhờ tôi nói lại với anh. Tôi rình đợi xem thì thấy lũ *Bandar Log* đem nó vượt sang bên kia sông, đến thành phố khỉ... ở Hang Lạnh. Hẳn chúng phải ở lại đấy một đêm, hay mười đêm, hay một giờ chừa biết chừng. Tôi có bảo các con đơi rình đợi trong đêm tối. Cái tin tôi mang lại là thế đó. Chúc các anh dưới ấy đi săn may mắn:

Bagheera gào:

— Hỡi Chil, chúc anh dầy họng và ngủ ngon. Chuyến mồi sau, tôi sẽ nhớ đến anh và để phần riêng cho mình anh cái đầu... hỡi anh diều hâu tốt bực nhất!

— Có gì đâu! Có gì đâu! Thằng bé nó biết Lời Thày. Ít ra tôi cũng phải làm như vậy.

Và Chil bay bổng lên cao trở về tổ.

— Thằng bé không quên dùng miệng lưỡi của nó— Baloo ha hả tự đắc cười và nói như vậy—Nó bé bỏng thế mà còn nhớ được Lời Thày dùng với loài Chim nữa trong khi nó bị kéo qua các ngọn cây!

Bagheera nói :

— Lời ấy đã... đóng chặt vào đầu nó rồi. Tôi rất hợm hĩnh vì thằng bé ; bây giờ chúng ta phải đi đến Hang Lạnh.

Cả bọn đều biết chỗ ấy là đâu, nhưng ít kẻ Dân Rừng tới đấy, bởi vì chỗ họ gọi là Hang Lạnh là một thành phố cổ bỏ hoang, vùi lạc lõng trong rừng rú. Vả lại súc vật hiếm khi lui tới một nơi loài người đã lui tới. Con Lợn Lòi có lui tới đấy, nhưng Dân Săn thì không. Hơn nữa, loài khỉ trú ngụ ở đấy, trong một khoảng thời gian lâu bền khiến ta có thể bảo là chúng trú ngụ ở đâu đó, và vật nào biết tự trọng không có bao giờ đến gần đấy, dù là cách một tầm mắt, trừ phi lúc hạn hán, các bể nước đổ nát dở dang ở Hang Lạnh hãy còn chứa một ít nước.

Bagheera nói :

— Phải đi suốt nửa đêm... mà đi thật nhanh.

Baloo có vẻ tư lự. Lão nói một cách e ngại :

— Tôi sẽ cố sức đi thật nhanh.

— Chúng tôi không dám đợi anh. Anh cứ đi theo, Baloo ạ. Kaa và tôi, chúng tôi cần phải đi cho lẹ...

Kaa đáp một cách cụt lủn :

— Có chân hay không có chân, tôi cũng nhanh ngang bốn chân của anh.

Baloo gắng một cái để đi cho kịp, nhưng lão phải ngồi bệt ngay xuống mà thở. Họ để lão ở lại, lão sẽ đến

sau, và Bagheera thì chạy vọt tới chỗ định đến, bằng nước phi thoăn thoắt của báo. Kaa không nói năng gì, nhưng dù Bagheera gắng sức đến đâu, con Trăn Đá đồ sộ cũng đi ngang với báo. Tới một chỗ thác núi, Bagheera dẫn trước, vì báo chỉ phải nhảy vọt một cái, còn Kaa phải bơi qua, đầu và hai chân ở cổ trăn nhô lên mặt nước, nhưng trên đất bằng Kaa lại bắt kịp.

Trời vừa xẩm xẩm tối, Bagheera nói :

— Nguyền lên cái Ổ Khóa Vỡ đã giải phóng tôi, quả anh không phải là hạng đi chậm !

Kaa nói :

— Tôi đói. Vả lại chúng còn gọi tôi là con ếch đốm hoa nữa.

— Là giun...giun đất, mà lại giun đất vàng nữa chứ!

— Cũng thế. Chúng ta đi đi.

Và Bagheera dường như phân thân ra khắp mặt đất, tầm mắt vững chãi của chị biết lựa chọn con đường ngắn nhất, và cứ mực đường ấy mà đi.

Trong Hang Lạnh, Dân Khỉ không hề nghĩ đến các bạn của Mowgli. Lũ khỉ đưa thằng bé vào trong thành Lạc Lõng, và bây giờ chúng hề hả lắm. Mowgli chưa bao giờ được thấy một thành phố Ấn độ, và mặc dầu nơi này chỉ còn là một cảnh hoang tàn, nó cũng cho là rực rỡ và đáng ngạc nhiên. Hồi xửa hồi xưa, một vua chúa nào đó xây thành này trên ngọn đồi nhỏ. Ta hãy còn nhận rõ những đường đá rộng lớn đưa đến những cửa đổ xụp. Ở cửa thì mấy nhát gỗ cuối cùng hãy còn lủng lẳng ở chỗ trụ hoen gỉ. Cây cối mọc len giữa đá tường, bờ tường để đặt súng đã đổ rơi mủn ra dưới đất, các cây leo rừng đu đưa từng chùm

to tướng ở cửa sổ tháp.

Một tòa cung điện lớn lao, không có mái, úp chụp trên ngọn đồi tựa như cái mũ miện; đá hoa ở các sân chầu, ở các bình nước, lèm nhèm những vệt xanh đỏ, và ngay cả những hòn sỏi ở sân nuôi voi cũng bị cỏ mọc đội ngược lên và làm rời ra. Từ chỗ cung điện, ta có thể trông thấy vô số những giẫy nhà không mái trước kia họp lên thành thị, bây giờ thì giống như những bọng ong trống rỗng mà đầy bóng tối; ta có thể thấy ở chỗ ngã tư đường một phiến đá không có hình dáng gì cả, trước kia là một tượng thần; ta có thể thấy những giếng, những rạch nước ở giẫy phố, ngày xưa có những bể chứa nước công cộng; và ta có thể thấy những mái tròn vỡ nát của các đền đài, từ hai bên nách đền nhô ra các khóm vả dại. Bọn Khỉ gọi nơi ấy là thành phố của chúng, và lại ra mặt bỉ Dân Rừng vì dân này sống trong ngàn, và tuy vậy chúng không bao giờ biết là những dinh cơ này làm ra để làm gì và dùng các dinh cơ ấy như thế nào. Chúng ngồi quây tròn trong phòng ngoài, bên cạnh phòng hội đồng nhà vua, chúng gãi để bắt rận, và làm như thể chúng là người vậy; hay là chúng chạy trong các lớp nhà không mái và nhặt nhạnh các mảnh vôi lở, hòn gạch cũ xếp vào một xó, rồi quên bẵng ngay chỗ chúng giấu, và đánh nhau, và kêu gào từng đám đông một, rồi khi ấy chúng bỗng thôi hẳn để nô đùa lên lên xuống xuống gác sân vườn thượng uyển. Ở đây, chúng nó rung cây hoa đào, cây cam, chúng lấy làm thích chí xem hoa quả rụng xuống. Chúng sục sọi ở

khắp mọi lối đi, mọi đường hầm trong cung viện, chúng vào khắp hàng trăm những căn phòng nhỏ tối om. Nhưng chúng chẳng nhớ rõ là mắt đã được xem những cái gì ; và cứ như thế, chúng lang thang từng đứa, hay từng hai đứa, hay từng bọn một và chúng tự khen lẫn nhau là có cử chỉ ra dáng người ra phết. Chúng uống nước ở bể, làm đục ngầu nước lên, chúng cắn lẫn nhau để tranh lại gần rồi cả bọn ùa lại trùng trùng điệp điệp bò lên rằng : « Ở Rừng Rú không có kẻ nào khôn ngoan, tử tế, thông minh khỏe mạnh và hiền hậu bằng bọn *Bandar-Log*. » Rồi chúng diễn lại những trò ấy cho tới lúc chán cái thành phố kia, chúng trở về ngọn cây, với hy vọng là Dân Rừng sẽ để ý đến chúng.

Vốn được nuôi dạy trong sự tuân theo Luật Rừng, Mowgli không hiểu và không thích cuộc sống của bọn Khỉ. Lúc bấy giờ quá trưa đã lâu rồi, bọn Khỉ đem nó vào Hang Lạnh, và đáng lẽ phải đi ngủ, như lối Mowgli vẫn nghỉ ngơi sau mỗi cuộc đi xa, chúng lại cầm lấy tay nhau mà nhảy múa hát hỏng những bài ca điên cuồng nhất của chúng. Có một con diễn thuyết và bảo với đồng bạn rằng việc bắt được Mowgli đánh dấu một độ đường mới trong lịch sử *Bandar-Log* bởi vì thằng bé sắp sửa dạy cho chúng biết cách đan cành cây và cây lau để che mưa gió. Mowgli nhặt mấy cành giây leo và bắt đầu đan ; bọn Khỉ thử bắt chước nó, nhưng được vài phút, chúng không thiết đến nữa, và xoay ra giật đuôi các Khỉ bạn, hay là vừa ho sù sụ vừa lom khom nhảy lên nhảy xuống bằng cả bốn chân.

Mowgli nói :

— Tôi muốn ăn. Tôi là kẻ khách lạ trong khu rừng này. Các anh cho tôi ăn, nếu không thì cho phép tôi săn ở đây vậy.

Hai ba chục con khỉ nhảy đi hái cho nó quả bồ đào và quả *pô-pô* rừng : nhưng chúng đánh nhau ở giữa đường, và có lẽ tại thế nên chúng mới cho cái việc đem về chỗ hoa quả còn lại là khó nhọc. Mowgli mình mẩy đau dừ và nó bực tức cũng ngang với nó đói. Nó lang thang trong thành phố vắng tanh, thỉnh thoảng nó lại hô Tiếng Gọi Săn của Khách Lạ, nhưng chẳng ai đáp cả và nó nghĩ rằng quả thật nó tìm ra một chỗ trú chân tồi tàn nhất. Nó nghĩ thầm : « Tất cả những điều Baloo nói về bọn *Bandar-Log* đúng đấy. chúng không có luật pháp, không có tiếng hò săn, và không có thủ lĩnh... chúng chỉ có toàn lời dớ dẩn, chúng chỉ có hai bàn tay lẹ làng và hay tắt mắt. Ví thử mình có chết đói, hay bị giết ở đây, đó là tự lỗi mình, chắc chắn là Baloo sẽ đánh cho, nhưng thà thế còn hơn là nhập bọn với lụi *Bandar-Log* để đi săn những cái lá cây hoa hồng vớ vẩn... »

Thằng bé vừa mới bước về phía tường thành, thì bọn khỉ kéo nó lại, bảo rằng nó không biết hạnh phúc của nó, chúng cấu nó để dậy cho nó phải biết ơn. Nó cắn răng không nói gì cả, nó đi trong cái ồn ào của bọn khỉ cho đến một chỗ sân thượng dựng ở mé trên các bể chứa bằng đá sỏi đỏ, trong ngập nước mưa tới lưng chừng. Ở giữa gác sân, sừng sững một tòa hiên đổ nát toàn bằng cẩm thạch trắng, dựng cho các bà hoàng hậu chết trong vòng một trăm năm trước. Cái

mái hình bát úp đồ xụp dở dang và lấp kín con đường hầm các hoàng hậu vẫn quen đi từ cung điện lại đấy. Các bức tường là bằng những tấm bình phong bằng đá hoa xén; quả là một kỳ công những đường tỉa chạm trắng như sữa, khảm mã não, hồng mã não, vân thạch và ngọc lưu ly. Và khi mặt trăng ló trên đầu núi, ánh trăng lấp lánh qua lỗ những lớp giây đan, gieo xuống đất những bóng tối giống như một tấm *đăng ten* nhung đen.

Tuy đau đớn, đói ngủ và đói ăn là thế, Mowgli cũng không nín cười được, khi thấy bọn *Bandar Log* hàng đàn hai chục con một lúc, bảo nó rằng bọn chúng cao quý, khôn ngoan, lực lưỡng và hiền từ, nó mà muốn bỏ chúng ra đi thì dại dột đến đâu. Chúng hét :

— Chúng ta cao quý, chúng ta tự do. Chúng ta làm cho ai cũng phải kinh ngạc. Chúng ta là một dân tộc phi thường nhất rừng ! Tất cả bọn ta đều nói thế, vậy thì phải đúng. Lần đầu anh được nghe chúng ta nói, mà anh thì có đủ tư cách thuật lại lời chúng ta cho dân rừng để họ từ nay phải để ý tới chúng ta, vì vậy bây giờ chúng ta sẽ kể cho anh biết tất cả những điều về thân thế ưu đẳng của chúng ta.

Mowgli không nói gì cả; bọn khỉ xúm lại hàng trăm con trên gác sân để nghe những nhà diễn giả của chúng cực lực tán dương bọn *Bandar Log*, và mỗi khi một diễn giả ngừng nói vì hết hơi, là chúng đồng thanh gào lên rằng :

— Thật đấy, chúng ta cũng nghĩ thế.

Mowgli gật đầu, chớp mắt, và bảo rằng « Phải » mỗi

khi chúng hỏi câu nào ; nhưng thằng bé đã chóng mặt vì bấy nhiêu tiếng huyên náo kia.

Nó nghĩ thầm :

— Chắc con chó lang Tabaqui đã cắn tất cả bọn này, nên bây giờ chúng nó hóa dại hết. Thật vậy, đó là *dewanee*, là chứng điên rồ. Chúng không ngủ bao giờ hay sao vậy ? Kia, có đám mây kéo đến phủ mặt trăng ; giá là một đám mây đủ to để mình có thể thử trốn được trong lúc tối tăm. Nhưng mình mệt nhọc quá.

Có hai bác bạn tốt cũng đương rình đợi đám mây ấy trong cái lũy đổ nát dưới tường thành : Bagheera và Kaa vốn biết bọn dân khỉ đông đúc là một mối nguy cơ lớn, nên không muốn liều vô ích. Lũ khỉ không bao giờ chiến đấu, trừ phi chúng một trăm chọi một, và ít kẻ trong rừng muốn chơi một cuộc xô lệch như vậy.

Kaa nói khẽ :

— Tôi trèo cái tường phía tây đây, rồi bất thình lình tôi sẽ nhân chỗ đất giốc xô vào giữa đám chúng nó. Chúng không dám nhảy sổ lên lưng *tôi* đâu, tuy rằng chúng đông, nhưng...

Bagheera ngắt :

— Tôi biết rồi. Giá có Baloo ở đây ! Nhưng mình làm được bằng nào thì cứ làm. Đợi đám mây này che kín mặt trăng là tôi sẽ lại chỗ gác sân. Hình như chúng đương họp hội đồng ở đấy về việc thằng bé.

— Chúc chị sùn may mắn ! — Kaa nói vậy, vẻ mặt âm thầm, rồi ườn mình lại chỗ tường phía tây. Chỗ tường này đổ ít nhất. Con rắn lớn mất một chút thì

giờ tìm lối leo lên đầu tường.

Mây che mặt trăng rồi. Mowgli đương tự vấn tâm không biết sẽ xảy ra việc gì, thì nó nghe thấy bước đi nhẹ nhàng của Bagheera trên gác sân. Con báo đen đã nhảy qua bờ dốc gần như không có tiếng động. Chị biết rằng không nên phí thì giờ mà cắn, nên chị vả bên phải, vả bên trái vào giữa đám khỉ quây quần chung quanh Mowgli, một vòng dầy ước chừng năm sáu chục lớp. Có tiếng kêu thét sợ hãi và điên tiết và lúc Bagheera vấp vào thân các khỉ lăn lộn dẫy dụa dưới sức đè của báo, thì có con khỉ kêu lên :

— Chỉ có một đứa ở đây thôi ! Hãy giết nó đi ! Giết !

Một đám khỉ hỗn loạn vừa cắn vừa cào, vừa giằng, vừa xé, vây kín lấy Bagheera, trong lúc năm sáu con khỉ khác bắt Mowgli đem lên trên mái hàng hiên và dầy nó xuống chỗ lỗ thủng ở chiếc mái hình bát úp. Nếu phải là thằng bé được người nuôi dậy, thì ngã xuống từ trên cao mười lăm bộ, hẳn phải tan nát thịt xương, nhưng Mowgli ngã theo lối Baloo đã dạy nó ngã, và nó rơi xuống đất hai chân xuống trước.

Lũ khỉ hét :

— Anh ở đây, đợi khi nào chúng ta giết các bạn của anh xong rồi chúng ta sẽ lại chơi với anh... nếu Dân nọc độc để cho anh sống.

Mowgli vội vã ném ra tiếng gọi loài rắn :

— Các anh và tôi, chúng ta cùng một dòng máu.

Nó nghe thấy một tiếng rung rung và những tiếng huýt trong các chỗ đổ nát chung quanh đấy, và nó ném Tiếng Gọi lần thứ hai cho chắc chắn.

— Được rồi ! *Si-i-i* ! Các bạn hãy cụp mào xuống tất

cả ! — Có độ nửa tá miệng nói ầm ỹ như thế (Bất cứ nơi nào đồ nát ở Ấn-độ chẳng chóng thì chầy sẽ làm hang cho bọn Rắn, và lớp hàng hiên cồ này nhung nhúc những rắn hổ mang)...Em bé cứ đứng yên, không thì chân em có thể làm đau chúng ta đấy.

Mowgli cố đứng im. Nó nhìn qua khe các lỗ đục chạm, và lắng tai nghe tiếng đánh nhau ầm ỹ chung quanh Báo Đen : tiếng hú, tiếng ó, tiếng xô đẩy và to hơn cả là tiếng rống khàn khàn đục đục của Bagheera. Chị báo đương lùi lại, xô đi, quay lộn và nhào dưới đám quân địch đông vô kể. Từ khi lọt lòng, lần này là lần đầu Bagheera chiến đấu để giữ lấy mạng mình.

« Chắc Baloo sắp đến. Chả nhẽ Bagheera lại đi có một mình. » Mowgli nghĩ vậy và nó gọi to lên rằng :

— Bagheera ! Chạy lại chỗ bể nước ấy. Lại chỗ bể chứa nước ! Lại mà nhảy xuống đấy ! Lại chỗ nước !

Bagheera nghe thấy : tiếng kêu kia tỏ rõ rằng Mowgli không việc gì, và nhờ thế, chị thêm can đảm. Chị mở lấy một đường đi, từng tấc đất một, cố công cùng sức một cách tuyệt vọng, lặng lẽ tiến thẳng lại phía các bể nước một cách rất khó nhọc.

Khi ấy, ở phía tường đổ gần rừng nhất dội lên tiếng hò trận của Baloo. Lão gấu đã cố hết sức nhưng không thể đến sớm hơn được. Lão gào :

— Bagheera ơi, tôi đến rồi. Tôi đương trèo ! Tôi đương vội vã ! *A-hu-u-ô-ra !* Đá cứ trơn tuột dưới cẳng tôi ! Chị đợi tôi nhé, tôi đến đây, hỡi lũ *Bandar-Log* đốn mạt kia !

Lão vừa hiện ra trên gác sân mà thở hồng hộc, thì

đã bị ngập ngay đến tận cổ dưới làn sóng bọn khỉ ùa lại. Nhưng lão ngồi xệp xuống một cách vững chãi, giương hai cẳng trước ra cố sức hóp bẹp cho thật nhiều khỉ, và bắt đầu phang, đập : *bạt-bạt-bạt*, đều như tiếng guồng máy. Mowgli thấy tiếng rơi và tiếng nước tung tóe liền hiểu rằng Bagheera đã mở được một đường đến chỗ bờ nước. Bọn khỉ không thể đuổi báo đến tận đó. Con báo ngoi ở đấy, nó sặc, đầu nó vừa đủ thò ra khỏi mặt nước, trong lúc bọn khỉ quày chặt ba hàng rải rác trên các bậc đá đỏ, mà nhảy ngược nhảy xuôi một cách tức tối, chúng nó sẵn sàng ùa cả lại đánh báo, nếu báo lộ ý định ra cứu Baloo. Lúc ấy Bagheera nghển cái cằm ướt sũng lên, mà ném ra Tiếng Gọi Rắn để cầu cứu :

— Các anh và tôi cùng một máu.

Bởi vì chị yên trí rằng đến phút cuối cùng Kaa đã quay đuôi đi mất rồi. Về phần Baloo ở trên gác sàn bị khỉ đè cho xuýt ngạt thở ; lão không thể nhịn cười khi nghe thấy Báo Đen kêu cứu.

Kaa vừa mới lách qua con đường trên đầu tường phía tây, và trăn gắng sức đặt mình xuống đất làm cho phiến đá đầu tường đổ rơi xuống hào. Trăn không có ý định bỏ nhí một địa lợi nào ; vì vậy nó mới cuộn khúc và ruỗi khúc để cho được chắc chắn rằng mỗi tấc mình nó có đủ điều kiện sung sức để làm việc. Khi ấy, Baloo vẫn đánh nhau, bọn khỉ vẫn bò hết chung quanh Bagheera, và chú đơi Mang vẫn bay từ chỗ này đến chỗ nọ để truyền khắp rừng rú tin tức cuộc đại chiến ấy ; đến nỗi bác Voi Rừng Hathi cũng thổi kèn oang oang lên, và tự chỗ thật xa,

hàng đàn khỉ rải rác khắp nơi cũng bị tiếng động làm thức giấc, chúng nhảy tung tăng trên đường ngọn cây, kéo lại trợ lực các bạn hữu ở Hang Lạnh. Và cùng trong lúc ấy, tiếng đánh nhau huyên náo làm các giống chim sống ban ngày chung quanh mấy dặm phải hoảng sợ. Nhằm lúc đó, Kaa tiến thẳng lại, thật nhanh, với sự vội vàng của kẻ muốn giết chóc. Lực lượng chiến đấu của con Mãng xà là ở như lúc nó tập trung hết sức khỏe và tất cả cái nặng đồng cân của nó mà đánh bằng đầu. Giả các bạn có thể tưởng tượng đến một ngọn giáo, một cái máy phá thành trì, hay một cái búa nặng chừng nửa tấn, do một ý chí lạnh lùng điềm đạm chuyền đưa, thì các bạn có thể hình dung được một cách thô kệch trong lúc đánh nhau Kaa là như thế nào. Một con trăn dài chừng bốn, năm bộ mà đánh vào giữa ngực người nào, có làm ngã được người ấy; nhưng các bạn đã biết là Kaa mình dài những ba mươi bộ kia. Miếng đòn đầu tiên của nó trúng vào giữa đám khỉ đương xúm xít trên mình Baloo. Miếng đòn ấy thật là lặng lẽ, không một tiếng động. Chẳng cần phải cần ngọc đòn thứ hai nữa. Bọn khỉ kêu thét lên, bỏ chạy tán loạn:

— Kaa! Kaa đấy! Chạy đi! chạy đi!

Từ bao nhiêu thế hệ rồi, được nghe cha anh kể truyện, bọn khỉ thấy đều nơm nớp sợ Kaa, là thằng đi ăn trộm đêm nó bò trên cành êm như là rêu mọc vậy, nó bắt cóc cả từ con khỉ khỏe nhất; lão Kaa còn có thể biến hình như cái cành khô, hay cái gốc mục, đến nỗi chú khỉ nào khôn ngoan nhất cũng mắc lừa, và bị cái cành kia đớp lấy. Trong rừng Khỉ sợ nhất có

Kaa, bởi vì không con nào biết thấu được quyền hành của trăn đi tới đâu, không con nào có thể nhìn tận mắt nó, và không con nào bị nó quấn mà thoát chết.

Vì vậy chúng mới bỏ chạy, vừa hoảng hốt nói lắp, chúng trèo lên tường, lên mái nhà, trong khi Baloo thở dài thoát nạn. Tuy lông sù hơn lông báo, mà gấu cũng bị đánh đau như tử.

Khi ấy Kaa mở miệng lâu đầu, huýt lên một hiện lệnh dài, và đàn khỉ từ đằng xa đương hấp tấp chạy lại cứu bọn khỉ Hang Lạnh thấy đều dừng lại, như bị đóng đinh tại chỗ, trong lúc các cành cây dưới chân chúng gập xuống kêu răng rắc. Còn lũ khỉ đứng phủ kín các bờ tường và các nhà bỏ trống, chúng bỗng nhiên im bặt, và trong cái im lặng buông trên thành phố, Mowgli nghe tiếng Bagheera ra khỏi bể và lắc mình cho hết nước. Rồi tiếng ồn ào kia lại khởi lên, bọn khỉ trèo tường cho thật cao hơn nữa, chúng bám vào cổ các tượng thần tò lớn bằng đá và chúng thét inh ỏi. Lúc ấy Mowgli vui mừng nhảy múa ở trong lớp hiên, nó dán mắt vào các khe đá hoa, và nó hú như lối cú kêu qua kẽ răng cửa để chế giễu và khinh miệt bọn khỉ.

Bagheera vừa thở vừa nói :

— Anh kéo thằng bé lên lối cửa nắp; tôi không thể cõng hơn được nữa. Chúng ta mang thằng bé chạy trốn đi. Chúng nó có thể xông tới đánh lần nữa.

— Chúng không dám nhúc nhích cho đến khi nào tôi ra lệnh. Chị cứ ở lại. *Si-t-t!*

Kaa huýt thế, và một lần nữa thành phố lại im lặng như tờ.

— Bạn ạ, tôi không thể đến sớm hơn được, nhưng tôi *tưởng chừng* nghe tiếng bạn gọi.

Kaa bảo Bagheera như vậy.

Bagheera đáp :

— Có lẽ trong khi đánh nhau, tôi... tôi có kêu gọi đấy...Baloo, anh có bị thương không ?

— Tôi không chắc rằng chúng nó phân thây tôi thành một trăm gấu con—Baloo đáp thế, mà đập phủi cẳng nọ vào cẳng kia một cách nghiêm trang— *Ù-ầu !* Tôi đau dừ cả mình. Kaa ơi, tôi và Bagheera đều chịu ơn anh cứu mạng, tôi nghĩ thế.

— Cái đó có quan hệ gì. Thằng bé con người ở đâu?

Mowgli kêu to :

—Ở đây, ở trong cái bẫy. Tôi không thể trèo được.

Mé trên đầu thằng bé khum khum cái mái tròn đồ nát.

Bên trong, đàn rắn hổ mang lên tiếng :

— Các anh đem nó đi, nó đương nhảy múa như con công Mor. Nó sắp giẫm bẹp con cái chúng tôi đấy.

Kaa cười khẽ một tiếng mà rằng :

— Hà ! hà ! cái chú người cá kia ở chỗ nào cũng có bạn bè! Em bé hãy lùi lại đi ; còn Dân Nọc kia hãy nấp đi. Ta phá tường đây.

Kaa ngắm kỹ chỗ gạch xây mãi đến lúc tìm được trong lớp đá hoa một vệt nứt vẫn màu nhạt hơn ; chỗ ấy là chỗ yếu. Con trăn bo đầu vào đấy hai ba lần nhè nhẹ để lượng xem chỗ ấy cách chừng bao nhiêu, rồi nó nghiền mình lên khỏi mặt đất chừng sáu bộ, hếch mũi ra đằng trước mà hết sức húc vào năm sáu cái. Lớp đá hoa có lỗ đục bị đổ tan nát trong đám bụi mù

những mảnh vụn. Và Mowgli nhảy qua lỗ tường vào giữa Baloo va Bagheera, quàng mỗi cánh tay nó vào một cái cổ gân guốc.

Baloo nhẹ nhàng ôm nó mà hỏi rằng :

— Em có bị thương không?

— Em mệt, em đói, và em đau khắp cả người. Nhưng mà... ô kìa!... các anh ơi, chúng nó đánh các anh nặng như thế à? Các anh chảy cả máu ra đấy.

— Chúng nó cũng thế — Bagheera vừa nói vừa liếm mép và vừa nhìn đám khỉ chết trên gác sân và ở chung quanh bể chứa nước.

Baloo khóc thút thít mà rằng :

— Không việc gì, không việc gì cả, chỉ cần em thoát nạn là đủ, hỡi chú nhải mà ta lấy làm vinh dự nhất trong các nhải!

— Các truyện ấy để về sau chúng ta hãy bàn — Bagheera nói một giọng cụt lủn, làm Mowgli chẳng bằng lòng — Nhưng có Kaa đây này, nhờ anh mà chúng ta được thắng trận và em được sống sót. Mowgli em hãy cám ơn anh ấy theo tục lệ của chúng ta đi.

Mowgli quay lại, thấy đầu con Trăn lớn lắc lư cách mé đầu nó chừng một bộ.

Kaa nói :

— À, thế ra chú người cá đây. Da dẻ nó mịn lắm, và nó không khác bọn *Bandar-Log* mấy. Em bé hãy coi chừng đấy, đừng để một buổi chiều nào đó, khi thay áo, ta tưởng lầm em là một con khỉ.

Mowgli đáp :

— Anh và tôi, chúng ta cùng một máu. Đêm nay, tôi nhờ anh cứu mạng cho. Mồi của tôi sẽ là mồi của

anh, khi nào anh thấy đói bụng, hỡi Kaa!

— Cám ơn Em Bé nhé - Kaa nói vậy, con mắt trăn sáng ngời.. Một tay săn bạo dạn như thế này biết săn được những gì? Lần sau có đi săn, cho phép tôi đi theo cùng.

— Tôi không biết gì cả .. Tôi còn bé bỏng quá... Tôi chỉ biết dồn dàn dê lại chỗ kẻ nào cần dùng đến. Khi nào anh thấy rỗng lòng, anh cứ tìm đến tôi, rồi anh sẽ biết là tôi nói có thật không. Tôi cũng khéo léo là nhờ có cái này — nó giơ tay ra — giá anh có rơi vào cạm bẫy, tôi có thể trả nợ cho anh, và trả nợ cho Baloo và Bagheera có mặt ở đây. Chúc tất cả các anh săn may mắn, hỡi các thầy dạy của tôi.

Baloo lúng búng :

— Nói giỏi đấy.

Vì quả thực Mowgli biết cám ơn khôn khéo.

Con Trăn khẽ đặt đầu lên vai Mowgli một phút và bảo nó rằng :

— Lòng bạo dạn và lưỡi ngoan ngoãn sẽ đưa em đến xa trong rừng, em bé ạ... Nhưng mà bây giờ em đi đi cho mau với các bạn em. Em đi ngủ đi, mặt trăng đương lặn kia kìa, và em đừng nhìn cái việc sắp xảy ra đây thì hơn.

Mặt trăng ngả xuống sau đồi, và các bọn khỉ xếp hàng, xích liền với nhau mà run rẩy trên tường, trên các lỗ súng giống như những cái tua tả tơi lật bật. Baloo xuống uống nước ở bể chứa, và Bagheera đương liếm lông cho gọn gàng, trong khi Kaa bò ra giữa gác sân, và ngậm miệng lại đánh phập một cái, làm cho tất cả bọn khỉ phải trố mắt nhìn về phía lão.

Nó lên tiếng :

— Mặt trăng đương lặn. Có còn đủ sáng để mà nhìn không ?

Từ trên mỏm tường vọng xuống một tiếng rền rĩ như tiếng gió ở ngọn cây :

— Chúng tôi nhìn rõ, hỡi Kaa !

— Tốt. Và bây giờ thì là cuộc múa cuộc Nhảy Đói của Kaa. Chúng bay đứng im mà nhìn nầy !

Nó cuốn khúc hai ba lần thành cái vòng tròn to, nó lắc lư cái đầu như thể đưa thoi Rồi nó cuộn, nó uốn mình thành hình số 8, thành những hình tam giác nhảy nhụa, rồi hóa sang hình vuông mềm nhũn, hình năm góc, thành những mô gò biến chuyển. Những trò ấy nó diễn ra không chút gì vội vàng, và không bao giờ nó ngớt tiếng hát vo ve âm thầm. Trời mỗi lúc thêm tối mịt mù ; chẳng mấy chốc ta không nhìn rõ thân nó uốn lượn thay hình một cách chậm rãi nữa, nhưng ta vẫn nghe rõ tiếng vầy nó sột sạt :

Baloo và Bagheera đứng trơ như đá, hầm hè trong cuống họng, lông cổ dựng ngược, còn Mowgli thì nhìn một cách kinh ngạc.

Sau cùng Kaa lên tiếng :

— Ta không cho phép thì lũ *Bandar-Log* chúng bay có thể cựa tay được chăng ? Chúng bay trả lời đi !

— Anh không cho phép thì chúng tôi chẳng cựa tay được, hỡi Kaa !

— Tốt ! Chúng bay dịch lại gần ta một bước.

Giấy khỉ nhấp nhô tiến lại, không thể cưỡng được và Baloo với Bagheera cũng dịch bước cứng nhắng.

Kaa huýt :

— Lại gần hơn nữa !

Và tất cả đều lại động đậy.

Mowgli giơ tay ra kéo Baloo với Bagheera ra chỗ xa, hai con vật khổng lồ kia giật mình như vừa được thức tỉnh cơn mê.

Bagheera lầm bầm :

— Em cứ để tay trên vai chị. Em cứ để nguyên, không khéo thì chị đến phải quay lại... quay về phia Kaa đấy. *Á-à-à* !

Mowgli nói :

— Có gì đâu, chỉ là lão Kaa đương cuộn tròn trong đất bụi đấy thôi. Chúng ta về đi !

Và cả ba cùng lách qua lỗ hổng tường trở về rừng.

Trở lại khu rừng cây yên tĩnh, Baloo mới nói :

— *Hù-ú-úp* ! . . . Chẳng bao giờ tôi kết bạn đồng minh với Kaa nữa.

Và lão lắc mình từ trên xuống dưới.

Bagheera rùng mình mà rằng :

— Hắn biết nhiều hơn chúng ta. Chỉ một tý nữa thôi, giá tôi không theo, thì là tôi đi vào mõm hắn.

Baloo nói :

— Từ giờ cho đến lúc trăng lại mọc còn nhiều đứa đi vào mõm hắn — Hắn sẽ săn may mắn... theo cách săn của hắn.

Mowgli vốn không hiểu cái sức thôi miên của con Trăn. Nó mới hỏi :

— Thế này là nghĩa làm sao ? Em chỉ thấy con rắn to tướng đương cuộn tròn một cách lố bịch, cho đến lúc trời tối mịt. Và mũi nó lại bẹp nát. Ồ ! Ồ !

Bagheera bảo nó :

— Mowgli, mũi hắn bẹp nát là vì em, cũng như vì em mà ai chị, bông chị, cằng chị bị rách, cũng như mũi và vai Baloo bị rách. Cả Baloo và Bagheera không ai còn thích săn trong bao nhiêu ngày dài nữa.

Baloo nói :

— Không hề gì, chúng ta đã mang được thằng bé con người về rồi.

— Ừ có thể, nhưng nó tốn kém cho chúng ta nhiều lắm. Chúng ta tốn thì giờ, trong lúc ấy ta có thể đi săn những thứ có ích hơn, chúng ta tốn những vết thương chúng ta hao phí lông (tôi bị trụi đến một nửa lông sống lưng), và chúng ta hao tổn cả danh dự, tôi nói đến danh dự, bởi vì, Mowgli em phải nhớ lấy, bởi vì rằng tôi, con báo đen, mà phải cầu cứu Kaa, bởi vì em đã thấy Baloo và chị dừng đờ dẫn như đàn chim non trước cuộc Nhảy Đói. Hỡi chú bé con người kia, tất cả truyện này là tại em đi chơi với bọn *Bandar-log*.

Mowgli buồn rầu nói rằng :

— Đúng đấy, đúng đấy. Em là một thằng bé con người hư đốn, em thấy trong lòng buồn lắm.

— Hèm ! Luật Rừng bảo sao, Kô Baloo ?

Baloo không muốn làm Mowgli khổ tâm hơn nữa, nhưng lão cũng không thể châm chước Luật được. Vì vậy lão mới lầm bầm :

— Buồn không phải là trừng phạt. Nhưng Bagheera ơi, chị hãy nhớ lại... là nó hãy còn bé bỏng !

— Tôi sẽ nhớ ; nhưng nó lầm lỗi, và đòn phải trả lại bằng đòn — Mowgli, em có muốn nói lại gì không ?

— Không. Em có lỗi, Baloo và chị bị thương. Phạt là đáng.

Bagheera vỗ vào thằng bé dăm sáu chiếc. Đối với báo, đó là những cái vỗ thân mật và vỗ như vậy chưa chắc đã đánh thức được lũ báo con, nhưng đối với đứa trẻ lên bảy, đó là một trận đòn đau, không ai bị như thế bao giờ. Xong đâu đấy, Mowgli hắt hơi, nó cố sức tu tỉnh nó không nói năng gì cả.

Bagheera bảo :

— Bây giờ thì em bé hãy nhảy lên lưng chị. Chúng ta đi về đi.

Một trong những cái hay của Luật Rừng là sự trừng phạt thu xếp tất cả mọi việc. Xong đâu đấy là hết truyện rắc rối ưu phiền.

Mowgli gục đầu xuống lưng Bagheera, nó ngủ say lì bì đến nỗi khi đặt nó vào trong hang anh em của nó, nó cũng không thức dậy nữa.

* * *

Bài hát đi đường của bọn Bandar-log

Chúng ta đi đây trong chỏ tung hoa,
Ở lưng chừng đường lên mặt trăng ghen tị !
Anh có thèm thuồng cái bọn chúng ta nhảy rõn ?
Anh có muốn có thêm tay như chúng ta ?
Anh có thích cho đuôi anh
Cong giống in hình cánh cung của thần Ái-tình ?
Bây giờ anh giận à, nhưng... cái đó không quan hệ,
Anh ơi, đuôi anh lòng thòng xuống kìa !

Chúng ta đây ngồi trong cành lá rườm rà,
Nghĩ đến những cái rực rỡ chúng ta biết,
Mơ đến những thủ đoạn chúng ta định thi hành.
Tất cả, trong một phút hay hai phút...
Một cái gì cao thượng, và khôn ngoan, và tốt lành
Chúng ta chỉ cần mong là được.
Chúng ta quên bẳng mất rồi, nhưng...cái đó không quan hệ.
Anh ơi, đuổi anh lòng thòng xuống kia!

* * *

Tất cả những câu chuyện chúng ta đã nghe.
Của dơi, của muông thú, của chim...
Nào da, nào vảy, nào vây, nào lông cánh...
Cả bọn chúng ta hãy kể liến láu cho mau nào!
Cứ khỏi thay! Tài tình thay! Hãy kể lần nữa!
Bây giờ thì chúng ta nói giống như người vậy!
Chúng ta khoe rằng chúng ta là... cái đó không quan hệ,
Anh ơi, đuổi anh lòng thòng xuống kia!
Dân Khỉ là như vậy đó,

* * *

Bây giờ chúng ta họp lại hàng ngũ nhẩy rỡn của chúng ta mà ùa qua rặng thông.
Nhẩy vọt như pháo thăng thiên đến chỗ nào cao và sáng, chỗ treo những chùm nho rừng.
Nguyền trên những cành cây gẫy trong giấc ngủ của chúng ta, và trên cái tiếng ồn ào cao quý của chúng ta gây ra.
Anh hãy tin chắc rằng hãy tin chắc rằng chúng ta đương làm những việc cực kỳ rực rỡ đấy!

Permis d'imprimer N° 488 en date du 30-9-43.
délivré par le Service local de l'I.P.P. du Tonkin

Giá : 0$70